

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3204/2522

พนักงานอัยการจังหวัดสุโขทัยโจทก์ นายสำเริง แสงทรง กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 313, ป.อ. มาตรา 309, ป.อ. มาตรา 310, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 63, ป.อ. มาตรา 13, ป.อ. มาตรา 78

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยที่ 1 ที่ 2 กับพวกอีก 5 คนร่วมกันจับเอาตัวผู้ตายไป เพื่อให้ได้มาซึ่งค่าไถ่ ระหว่างผู้ตายถูกพวกของจำเลยควบคุมตัวไว้เพื่อให้ได้มาซึ่งค่าไถ่นั้น พวกของจำเลยที่ 1 ที่ 2 ได้ฆ่าผู้ตายเพราะเหตุที่ผู้ตายไม่ยอมเขียนจดหมาย เพื่อให้บุตรผู้ตายนำเงินมาไถ่ตัว แม้จำเลยที่ 1 ที่ 2 มิได้รู้เห็นในการฆ่าด้วย ก็ต้องถือว่าเนื่องด้วยการกระทำผิดของจำเลยที่ 1 ที่ 2 นั้นเองเป็นเหตุให้ ผู้ตายถึงแก่ความตาย จำเลยที่ 1 ที่ 2 ต้องรับโทษหนักขึ้นตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 313 วรรคท้าย

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า เมื่อวันที่ 10 ตุลาคม 2519 เวลากลางวันจำเลยทั้งสองกับพวกที่ถูกเจ้าพนักงานยิงตายไปแล้ว 2 คน และที่หลบหนีอีก 3 คน รวมทั้งหมด 7 คน เพื่อให้ได้มาซึ่งค่าไถ่ได้ร่วมกันโดยไตร่ตรองไว้ก่อนวางแผนบังอาจจับเอาตัวนายหยุ่นหลินหรือสุข อายุกว่าสามสิบปีไป โดยใช้ปืนมีดเป็นอาวุธขู่ขังว่าจะยิงแทงประทุษร้ายร่างกายนายหยุ่นหลินหรือสุขให้ตายถ้าขัดขืน จนนายหยุ่นหลินหรือสุขมีความกลัวจากการกระทำของจำเลยและพวก แล้วจำเลยกับพวกได้ฉุดกระชากเอาตัวนายหยุ่นหลินหรือสุขไป ระหว่างวันที่ 10 ตุลาคม 2519 เวลากลางวันติดต่อกันตลอดมาจนถึงวันที่ 24 ตุลาคม 2519 เวลากลางวัน จำเลยทั้งสองกับพวกดังกล่าวได้หน่วงเหนี่ยวกักขังนายหยุ่นหลินหรือสุขโดยใช้โซ่ล่ามทำให้ปราศจากเสรีภาพในร่างกาย เพื่อเรียกค่าไถ่จากนางกาญจนาบุนตรนายหยุ่นหลิน ระหว่างวันเวลาดังกล่าวจำเลยทั้งสองกับพวกได้ร่วมกันเขียนจดหมายติดต่อนางกาญจนาเรียกค่าไถ่ตัวนายหยุ่นหลินหรือสุขเป็นเงินจำนวนหนึ่ง ถ้าได้เงินค่าไถ่จะปล่อยตัวนายหยุ่นหลินหรือสุข แต่นางกาญจนาไม่ยอมให้ค่าไถ่แก่จำเลยทั้งสองกับพวกตามที่เรียกร้อง วันที่ 24 ตุลาคม 2519 เวลากลางวันพวกของจำเลยซึ่งถูกเจ้าพนักงานยิงตายไปแล้วและที่ยังไม่ได้ตัวมาฟ้อง ได้บังอาจร่วมกันใช้อาวุธปืนยิงนายหยุ่นหลินหรือสุขโดยเจตนาฆ่าจนนายหยุ่นหลินหรือสุขได้ถึงแก่ความตายเนื่องด้วยการกระทำผิดของจำเลยทั้งสองที่ร่วมกันพาเอาตัวนายหยุ่นหลินหรือสุขไป และร่วมกันหน่วงเหนี่ยวกักขังนายหยุ่นหลินหรือสุขเพื่อให้ได้มาซึ่งค่าไถ่ เหตุเกิดที่ตำบลปากแคว อำเภอเมืองสุโขทัย ตำบลบ้านไร่และตำบลนาขุนไกร อำเภอศรีสำโรงจังหวัดสุโขทัยเกี่ยวพันกัน ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 309, 310, 313, 83 ประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ 11 ลงวันที่ 21 พฤศจิกายน 2514 ข้อ 11 ขอให้ริบอาวุธปืนและกระสุนปืนของกลางที่ใช้ในการกระทำผิดจำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธศาลชั้นต้นวินิจฉัยว่า จำเลยที่ 2 กระทำผิดจริงตามฟ้อง แต่ขณะที่นายหยุ่นหลินหรือสุขถูกขังนั้นจำเลยที่ 2 มิได้อยู่ที่เกิดเหตุด้วย และจำเลยที่ 2 มิได้เจตนาฆ่าไม่ประสงค์ต่อผลหรือยอมเล็งเห็นผลที่พวกของจำเลยได้ฆ่านายหยุ่นหลินหรือสุข และมีใช้เป็นผลธรรมดาที่เกิดขึ้นได้อันจะทำให้จำเลยที่ 2 ต้องรับโทษหนักขึ้น ส่วนพยานโจทก์เกี่ยวกับจำเลยที่ 1 มีข้อสงสัยควรยกประโยชน์แห่งความสงสัยให้เป็นผลดีแก่จำเลยที่ 1 พิพากษาว่าจำเลยที่ 2 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 309, 310, 313, 83 ประกาศของคณะปฏิวัติฉบับ

ที่ 11 ลงวันที่ 21 พฤศจิกายน 2514 ข้อ 10 การกระทำของจำเลยเป็นกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษจำเลยที่ 2 ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 313 วรรคแรก ซึ่งเป็นบทหนักที่สุด วางโทษจำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 18 ปี จำเลยที่ 2 ให้การรับสารภาพชั้นสอบสวนมีประโยชน์ต่อการพิจารณา ลดโทษให้ 1 ใน 3 คงจำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 12 ปี ของกลางรับ ยกฟ้องจำเลยที่ 1 โจทก์และจำเลยที่ 2 อุทธรณ์ศาลอุทธรณ์พิจารณาแล้วฟังว่า จำเลยที่ 1 ที่ 2 กระทำผิดตามฟ้องแล้ววินิจฉัยว่า เมื่อจำเลยทั้งสองร่วมกับพวกไปจับตัวนายหยุนหลินหรือสุขนำขึ้นรถไปเรียกค่าไถ่และนำไปหน่วงเหนี่ยวกักขัง นับว่าการกระทำของจำเลยทั้งสองร่วมกับพวกกระทำผิดสำเร็จแล้วการที่ผู้กระทำผิดจะได้รับโทษหนักขึ้นจึงย่อมเป็นผลที่ธรรมดาย่อมเกิดขึ้นได้ ดังเช่นกรณีนี้ แม้จะฟังว่าจำเลยทั้งสองไม่รู้เห็นในการที่นายหยุนหลินหรือสุข ถูกพวกของจำเลยฆ่าก็ตาม ย่อมนับเป็นเหตุที่ทำให้นายหยุนหลินหรือสุขต้องถึงแก่ความตาย ซึ่งสืบเนื่องมาจากการกระทำของจำเลยทั้งสองได้ร่วมกับพวกไปจับตัวนายหยุนหลินหรือสุข เพื่อเรียกค่าไถ่โดยตรง จำเลยทั้งสองจึงต้องรับโทษหนักขึ้นตามที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 63 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยที่ 1 ที่ 2 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 309, 310, 313, 13 ประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ 11 ลงวันที่ 21 พฤศจิกายน พ.ศ. 2514 ข้อ 11 การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นกรรมเดียวแต่ผิดต่อกฎหมายหลายบท จึงให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 313 วรรคท้ายซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุดให้ประหารชีวิตจำเลยที่ 1 และที่ 2 แต่มีเหตุบรรเทาโทษเพราะจำเลยทั้งสองรับสารภาพในชั้นสอบสวน ลดโทษให้ 1 ใน 3 ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ประกอบด้วยมาตรา 52(1) ให้จำคุกจำเลยที่ 1 ที่ 2 ไร้ตลอดชีวิต นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นจำเลยที่ 1 ที่ 2 ฎีกาศาลฎีกาฟังข้อเท็จจริงว่า จำเลยทั้งสองเป็นคนร้ายที่ร่วมกับพวกจับเอาตัวของนายหยุนหลินหรือสุขไปเพื่อเรียกเอาค่าไถ่และได้หน่วงเหนี่ยวกักขังไว้เพื่อรอเรียกเอาค่าไถ่ ระหว่างนั้นพวกของจำเลยได้ฆ่านายหยุนหลินหรือสุขเพราะเหตุที่นายหยุนหลินหรือสุขไม่ยอมเขียนจดหมายถึงบุตรสาวเพื่อให้จ่ายเงินมาไถ่ โดยจำเลยทั้งสองไม่ได้อยู่ด้วยในขณะที่พวกของจำเลยทำการฆ่าวินิจฉัยข้อกฎหมายว่า เนื่องด้วยการกระทำผิดของจำเลยทั้งสองนี้เป็นเหตุให้นายหยุนหลินหรือสุขถึงแก่ความตายเพราะถูกพวกของจำเลยฆ่าจำเลยทั้งสองต้องรับโทษหนักขึ้นตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 313 วรรคท้ายพิพากษายืน

องค์คณะ

ชจร หะวานนท์ · พิสิทธิ์ ลีตเวทย์ · จรัญ สำเร็จประสงค์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/3204/2522>